

SAND CITY

Títol original: *Sand City* (AKA: *Balur Nogorite* **Direcció i guió:** Mahde Hasan **País:** Bangladesh **Durada:** 99 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Victoria Chakma, Mostafa Monwar **Fotografia:** Mathieu Giombini **Distribuïdora:** Diversion TH
Versió original en bengalí, amb subtítols en català

SINOPSI

L'Emma i el Hassan no es coneixen, però tenen molt en comú. El més important és que tots dos són lladres de sorra. L'Emma la roba per fer sorra per a gats, el Hassan per fabricar vidre casolà. Un dia, les seves vides es veuen alterades pel descobriment d'un dit tallat, i aprenen que la psique humana es pot trencar tan fàcilment com el vidre... (FilmAffinity)

CRÍTICA

Dues vides solitàries estan unides per la sorra en un líric llargmetratge bangladeshià

El drama ambientat a Dhaka és el debut del curtmetratgista Mahde Hasan

Dues vides transcorren en paral·lel a Dhaka, Bangladesh; el vincle que les uneix és la sorra. L'Emma (Victoria Chakma), una jove que pertany a una minoria ètnica, cada setmana recull d'amagat una mica de sorra per omplir la safata del seu gat. En Hasan (Mostafa Monwar), treballador d'una fàbrica de vidre, roba sorra de sílice al seu patró amb la intenció de fabricar el seu propi vidre i, amb el temps, obrir un negoci. La premissa de "desconeguts en una gran ciutat" no és precisament un punt de partida insòlit en el cinema, i les convencions suggeririen que aquestes dues vides s'haurien d'acabar creuant. Tanmateix, el director debutant Mahde Hasan rebutja aquesta idea i manté en tot moment l'espai entre els seus dos personatges centrals. El resultat és una pel·lícula inesperada i lleugerament desconcertant, però també d'una bellesa impactant gràcies a la vibrant fotografia de Mathieu Giombini.

Una obra lírica i atmosfèrica

El cineasta de Dhaka, Mahde Hasan, s'estrena en el llargmetratge després d'haver-se iniciat amb una sèrie de curtmetratges insòlits. Tant *I Am Time* (2016) com *Death Of A Reader* (2018) van formar part de la secció Open Doors del Festival de Locarno; *A Boring Film* (2020) va participar en la competició internacional Leopards of Tomorrow del mateix festival. ***Sand City*** manté aquest vincle amb aquest festival, ja que va rebre fons per al seu desenvolupament per part del jurat d'Open Doors. Després de l'estrena a la competició Proxima de Karlovy Vary, el film es postula com una peça clau per a programadors que busquen veus noves, experimentals i poc convencionals.

Com es pot esperar d'una pel·lícula que s'obre amb cites de William Blake ("Veure un món en un gra de sorra...") i de T.S. Eliot, ens trobem davant d'una obra que aposta clarament per la imatgeria poètica. La sorra, fonamental en les històries d'ambdós personatges, també representa la naturalesa precària de la vida en una de les ciutats més densament poblades del món. És una picada d'ullet a la construcció permanent que devora Dhaka des de dins. La sorra és, al capdavant, una entitat canviant i incerta que amaga multitud de secrets.

Un d'aquests misteris és un dit seccionat que l'Emma descobreix a la sorra que ha recollit per al seu gat. Es tracta, presumiblement, del dit d'una dona, amb l'ungla pintada d'un vermell carmesí intens. Lluny de sentir-se repel·lida, l'Emma se sent fascina pel dit i, d'una manera curiosa, estableix una connexió emocional amb aquest record macabre i en descomposició. Potser és l'única connexió humana possible en un món hostil: la seva moto és sovint objecte de grafitis racistes i la seva vida transcorre en la solitud.

D'entrada, en Hasan sembla un personatge més sociable. Acomiadat de la fàbrica de vidre per la seva tendència a l'apropiació indeguda, vaga per la ciutat, des de fires atrotinades fins a jocs de daus al carrer, alternant-ho amb visites freqüents i ben regades al bar. La naturalesa fragmentada i desconnectada del film no és casual. La vida atrapada en els corrents vertiginosos de la ciutat no és propícia per establir vincles amb estranys; de vegades, mantenir-se a flotació és tot el que pot fer una persona. Aquesta és una aposta narrativa que pot resultar tot un repte per a l'espectador que busqui una resolució convencional.

Afortunadament, els tons embriagadors i envoltants de la paleta de colors de Giombini (rodada en digital però amb un etalonatge que captura les tonalitats saturades del Súper 16) i els seus enquadraments calidoscòpics i fracturats fan que la pel·lícula sigui visualment fascinant, fins i tot quan la història es desdibuixa. El treball impressionant de Giombini —responsable també de la fotografia de *Lingui: The Sacred Bonds*, que va competir a Canes el 2021— es complementa amb el paisatge sonor ric i texturat del dissenyador de so Oronnok Prithibi. ***Sand City*** és, certament, una raresa, però no per això deixa de ser una obra profundament lírica i atmosfèrica.

Wendy Ide - <https://www.screendaily.com/>